

ΗΡΩΪΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΚΟΛΙΑΣ Ο ΠΛΑΠΟΥΤΑΣ

‘Ο Κόλιας πέρνει άμνηστία. Γεράματα, ρευματισμοί, μα και παλληκαριές. Οι αιματηροί άγώνες του Κόλια κατά τών τρωμερών Λαλαίων. Τό παλούκιμα του κλέφτη Θανασα. Στο πανηγύρι της ‘Αλονίστανας. Χωρός και αιματοκύλιμα. Τά κερμένα κεφάλια. Πώς τή γλύτωσαν ό Δημ. Πλαπούτας κι’ ό Νικηταρής. ‘Ο Κόλιας κατά τήν ‘Επανάστασι στον ‘Αγιο Πρέδρομο. ‘Ο θάνατος του Πλαπούτα κτλ.

Ε’ ΑΣ δίνουμε σήμερα την πέμπτη και τελευταία σελίδα της περιπετειωδιστάτης ζωής του ηρωϊκού άρματού του Γορτυνίας Κόλια Πλαπούτα. ‘Οπως γράψαμε και στο προηγούμενο φύλλο, ό Κόλιας γυρίζοντας στην Παλούμπα, ήρθε καλά, πως θα την είχε άσχημα με τούς Τούρκους. Γι’ αυτό κρύφτηκε άρεκτον κρυό και συγχρότως έβαλε να μεσιτέψουν ύπερ αυτού στον Βεζύρη της Πελοποννήσου, τον Βελή Πασαά, γυιό του τρωμερού ‘Αλή Πασαά της ‘Ηπειρου. ‘Απ’ όλης

της μεσιτείας ύπερ του Κόλια, έπιασε ή μεσιτεία ένός Ισχυρού φίλου του Πασαά. Αδού, έσωσε τον Κόλια στην περίπτωση αυτή, αυτός του γλύτωσε τό κεφάλι. Κ’ έτσι πήρε ό Κόλιας άμνηστία και έγκριτατά ή κάλι στον περιήμο πήγγο του, στην Παλούμπα. ‘Αρκετός καιρός πέρασε στο μεταξύ αυτό. ‘Ο Κόλιας ζούσε ήσυχα και φρόνιμα. Τόν είχαν πάρει άλλοσε και τό γερατειά. ‘Υπέφερε από ρευματισμό, τό θηγο αυτό που μορφοθε έ άλλοτε να διασχίση πετοκορδάνιας δόλοκληρο τό Μορηά, χωρίς να πάρη άνάσα !...

Μολταυία μ’ όλα του τά γερατειά και μ’ όλους του τούς ρευματισμούς άφηνάιζε και κάπου κάπου ό Κόλιας. ‘Αρπαζε τότε τό τουφέκι, έβγαινε στο κλαρι και άράνιζε τούς Τούρκους όπου τούς έβρισκε.

Λίγο πρό του 1821, ό Κόλιας παρατήρη από Καπόμπασης και διορίστηκε στή θέση αυτή ό γυιός του Δημητράκης, ό όποιος είχε γυριόσε άπ’ τήν Ζάνουθο στά 1819.

‘Ενα άπ’ τά μεγάλτερα κατορθώματα του Κόλιας ήταν και ό περιορισμός τόν όποιο καθόρθωσε να επιβάλλη στους τρωμερούς Τουρκοαλβανούς της Πελοποννήσου, τούς πανίσχυρους Λαλαίους της ‘Ηλείας.

Τρωμεροί και γενναίοι πολεμιστοί οι Λαλαίοι, έκαναν συχνές επιδρομές κατά της Γορτυνίας και τήν άράνιζαν κυριολεκτικώς. ‘Όταν όμως διορίστηκε Καπόμπασης ό Κόλιας τούς μήνισε «να μαζέψουν τά λουριά τους», γιατί άθχουν τά κάμουν μαζί του, άν τολμήσουν να ξαναπατήσουν στή Γορτυνία. Οι Λαλαίοι δέν έλαβαν ύπ’ όψιν τους τήν παραγγελία του Κόλια και πολλές φορές έπέδραμαν κατά της Γορτυνίας. Μιά φορά μάάλιστα τρεις Λαλαίοι, ό Χάτζος, ό Χασάν Φιδός, ό Κονταχμέτης του κάνανε και τό σπίτι στην Παλούμπα ! ‘Αφροσε άπ’ τό καρό του ό Κόλιας. Μάζεψε τά παλληκάρια του και τούς ρήχηκε άποφασισμένος να τούς εκδικαστή. Μάχεσε επί μακρόν και συγκρούσεις επί συγκρούσεων έπακολούθησαν. Χόθηκαν ποταμοί αίματος. Μά στο τέλος, ό Κόλιας έπεκράτησε κ’ οι Λαλαίοι, οι τρωμεροί Αλβαίοι, δέν τόλησαν πειά να ξαναπατήσουν στή Γορτυνία.

Τούς αιματηρούς άγώνες του Κόλια κατά τών φεβερών Ατλαίων τούς τραγούησε μ’ έθουσιασμό ό λαός. Σχετικό με τούς άγώνες του αυτούς εινε και τό παρακάτω δημώδες άσμα :

Τό λέν οι κοούκι στα βουνα κ’ ή πέριδικε στα πλάγια
Τό λέει μιά Φαναριώτισσα και μιά Λαλιόπουλα :
—Δέν στάπια Κεχαριόμψη και σένα Βήν Ζουλόγα
Τήν Κυριακή να φουγιε, στού Δάλα μη σπαθήτε,
Γιατ’ έφτασε ή κλεφτογαριά κι’ ό Κόλιας ό Πλαπούτας. .
Κι’ άκόμα ό λόγος έστεινε κι’ άκόμα ό λόγος λέει.
Κι’ ό γέρο Κόλιας έφτασε τό νάστερο να τούς πάρη...

Σέ μιά έσκραταία του ό Κόλιας κατά τών Λαλαίων, έπιασε και άδήςσους στην Παλούμπα αιχμαλώτους πολλούς Τουρκοαλβανούς και άρκετές ‘Οθωμανίδες. Σχετικό με τήν αιχμαλωσία αυτή τών ύπερηφάνων χανουμισών του Δάλα, εινε τό παρακάτω τραγούδι :

Δουνίσσα με τά κρύα νερά με τούς φράτ ναυτάλους
Και σού ναυμένε Μπλαουρά με τά πολλά κεράσια
Και Δάλα με χανουμισσε, με τίς βαρειές κυράδες,
Πού δέν έμπαγενούλανε τή γής να τήν πατήσουν,
Τώρα πως ματανήθανε βαρλοκουβαλιάρτες !
Φίγγουν βαρέλια για ψωμί του Κόλια του Πλαπούτα...

‘Όπως ήταν φυσικό, ό Κόλιας είχε άρκετούς έχθρούς και μεταξύ τών ‘Ελλήνων. ‘Ενας άπ’ τούς έχθρούς του αυτούς ήταν κι’ ό Κ. Τσακάλης άπ’ τά Κοκορά της ‘Ηραίας. ‘Ο Τσακάλης προσπαθούσε

με κάθε τρόπο να διοριστή Καπόμπασης άντι του Κόλια. Μά ό Κόλιας δέν άφηνε και τέτοιους λογαριασμούς άνεξόφλητους. Και μιά μέρα πήγε στο χωριό του Τσακάλη και πάδαμε με τούς άνθρώπους του. Κατά τήν συμπλοκή αυτή, ένα άπ’ τά παλληκάρια του Πλαπούτα, ό Λιακόπουλος, σκότωσε τόν γαμπρό του Τσακάλη, Νταφλάρο. ‘Επειτα άπ’ τόν φόνο αυτό ό Τσακάλης δέν ενόχλησε πια τό Κόλια.

‘Εχθρός του Κόλια ήταν κι’ ό γνωστός κλέφτης Θανασός, ό όποιος και συγγένειο μαζί του. ‘Ο Θανασός βρήκε κάποτε τήν ευκαιρία κ’ έκαψε τό σπίτι του Πλαπούτα στην Παλούμπα. ‘Ο Κόλιας ζήτησε τότε τή συνδρομή του Βοεβόδα της Καρότνας και πολιορκησε τό Θανασά στη Ζάτουνα, μέσα στο κονάκι του ‘Αγά. ‘Ο Θανασός πολεμούσε επί δύο μέρες τόν Κόλια και τούς Τούρκους του Βοεβόδα, ταμπουραμένους μέσα στο κονάκι. Τη δεύτερη όμως μέρα έσπασε τό πάτωμα του κονακιού, ό Θανασός έπεσε κ’ έσπασε τό πόδι του. ‘Ετσι κατώρθωσε ό Κόλιας να τόν πάση ζωντανό. Κι’ όσα; αναφέρει ή παράδοση τόν παλούκιωσε, ξεψά άπ’ τό κονάκι, τήν ίδια ώρα !...

Στά 1819 συνήθη στον Κόλια και τό έξής πολιορκητο έπισκόδιο. ‘Ο προσκετός του τόπου Κανέλλος Δεληγιάννης ηγαλώσε στην Τρίπολι πής μαζί του, ως τιμητική φρουρα, τούς γυιούς του Κόλια Δημητράκη και Παρασκευά, τόν Νικηταρά και μερικούς άλλους. Στο χωριό τους έδωε αυτοί μπήκαν στην ‘Αλονίστανα, όπου γινόταν τήν ήμερα αυτή τό πανηγύρι της ‘Αγίας Παρασκευής. Λόγω του πανηγυριού όμως άκριβώς είχαν φτάσει στην ‘Αλονίστανα και επτά έπίσημοι Τούρκοι. ‘Όταν τόμαθε αυτό ό συνκετός Δημητράκης Πλαπούτας ειπε στους συντρόφους του να μη βγούν άπ’ τό σπίτι του Παν. Δημητράκοπουλου, όπου έφιλοξενούντο και να μνή έβρουν σε καμιά επαφή με τούς Τούρκους. ‘Ο Νικηταρής όμως έπέμεινε κ’ ό Δημητράκης άναγκάστηκε να τούς άκολουθήση ως τόν τόπο που γινόταν τό πανηγύρι.

Μόλις έφτασαν έκει βεβήκαν τούς Τούρκους να χορεύουν, μαζί με τόν ‘Αγά της ‘Αλονίστανας Σαλή, τόν έπισκευόμενο ‘Αγαλή τό Μουλαμέλι. ‘Ο Δημητράκης έβγαλε τότε τήν κομπόζα του και πυροβόλησε στον άέρα προς τιμήν τών χορευτών. Οι Τούρκοι τούς πρότειναν άμείσως να χορεύουν κι’ αυτοί, για να δείξουν τή χορευτική τους τέχνη. ‘Ο Δημητράκης δέχτηκε, μπίνα μικρός κι’ άρχισε να άδούν τό χορό. ‘Ενώ χόρευε όμως με τούς συντρόφους του τόν άρβανίτικο, άκουσε τούς Τούρκους να κρυφοβήνουν και να συννενούνται να τούς χτυπήσουν. ‘Ο Δημητράκης είδοποίησε άμείσως τόν Νικηταρά κι’ άντι να περμένη να τούς ριχτούν οι Τούρκοι, άρμησαν αυτοί πρώτοι εναντίον τους.

‘Επακολούθησε συμπλοκή, βρόντησαν οι πιστολιές κι’ άστραψαν τά γιαταγάνια !... Πρώτος λαβώθηκε ό ‘Αγάς της ‘Αλονίστανας Σαλής, τόν όποιο θά κομμάτιασε ό Νικηταρής με τό όδοντοτο σπαθί του, άν δέν πρόφτανε να κρυφτή σ’ ένα ύπόγειο. Σποκώθησαν επίσης δύο νεαροί Τούρκοι άρχοντες.

‘Επειτα από τή φασαρία αυτή οι ‘Αλονιστιώτες θά τήν είχαν άσχημα, άν δέν έπιανον τούς φρονεσι για να τούς παραδώσουν στους Τουρκικούς άρχές. Οι γενναίοι όμως Γορτυνίοι έπεσαν να φύγουν, παραλαβόντες μαζί τους, ως όμηρους τούς προύχοντες της ‘Αλονίστανας. Στο δρόμο όμως πού πηγαίναν τούς φίλας καρτερός ό έξ ‘Αλωνασιάνης Σταδύρος Δημητράκοπουλος, ό όποιος για να έξιλεώση τόν τόπο του άπάντι τών Τούρκων πυροβόλησε και τραυματίσε τόν Δημητράκη Πλαπούτα στις κνήμες. Δέν έφτασε όμως ή τιμωρία αυτή του Πλαπούτα για τούς Τούρκους. ‘Η μητέρες τών φρονεσθέντων νεαρών ‘Οθωμανών ζήτησαν να κεφάλια του Δημητράκη Πλαπούτα και του Νικηταρά.

Τι έπροεπε να γίνη πλάον; ‘Ενεσέβη τότε ό γέρο Κόλιας Πλαπούτας κι’ έβαλε ό άνέρθερος τήν πορνίρα του. ‘Υπέδειξε δηλαδή κ’ έπιασαν δύο φταχούς χωριάτες, τόν Ρόδη και τόν Τσατοσφώνη, τούς κόψαν τά κεφάλια και τό στείλανε στην Τρίπολι, ως τά κεφάλια του γυιού του Δημητράκη και του Νικηταρά. Στην Τρίπολι κέρμασαν τά κεφάλια σ’ ένα πλατάμι και κάλεσαν τόν κόσμο να πάη να τά δη και να

βε βαϊό-συν τήν ταυτότη-

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ο ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

'Ο Μάρκ Τουαίν

Πολυτεχνίτης και πανεπαγγελματίας. Πάντα εθδμες και πάντα ζωφρός. Τά μαθητικά του χρένια. 'Ο βούρδουλας τού δασκάλου. Διπλοδαρμένος μά και κερδισμένες!... Τά παζαρευμάτά του. 'Ένα χαριτωμένο ανέκδοτο του. 'Όταν τρέχουν ή φεράδες άφρίζουν! Συνταγή μακροημερεύσεως. 'Όπου πληρφερεται τόν... θάνατό του!... κ.τ.λ.

συνθροακοί, δότατροποι. 'Ο Μάρκ Τουαίν άποτελοδσε την πιο έντονη έξαιρέση τού κανόνος αούτου. Οδτε στις κρισιμάτερες στιγμές τού βίου του δέν έχασε, έδστα και γιά μία στιγμή την οισιοδδξία του, την εθδμία του και τó χόμμορ του. 'Έξ άλλου ήταν άπό μικρό παιδάκι πρακτικός σέ άπάνταστο βαθμό.

'Όταν ήταν άπό χροώνων πήγαινε σ' ένα σχολείο, τού όποιού ό δάσκαλος ήταν αυτιρωτάτος και συγχρόνως παραδόπιστος. 'Όταν έπαινε έναν μαθητή του να κάνει άταξίες τού έπέβαλε να πληρώση πρόστιμο πέντε δολλαρίων. 'Έάν ό μαθητής δέν έφρανε τó πρόστιμο, τότε, την άλλη μέρα, την όμα τού μαθητήματος, ό δάσκαλος τόν άρπαζε, τού κατέβαζε τά παντελόνια και τόν έυλοκοποδσε άγρίως, μαυρίζοντάς του τά γυμνά όπίσθια του, μέ έναν τρομερό βούρδουλα!

Μία μέρα, ό μικρός Τουαίν έκαμε κάποια άταξία. 'Ο δάσκαλος τού τόν είδε και τού έπέβαλε να τού πάη την έκομένη πέντε δολλάρια, είδ' άλλως θά τις έτραγαί μέ τόν βούρδουλα, μπροστά σ' όλους τούς μαθητές!...

Τό βράδυ ό μικρός Τουαίν διηγήθηκε στόν πατέρα του τί είπαε στήν όλοχολέ, την ποιηή του τού έπέβαλε ό δάσκαλος τού και την έξευτελιστική τιμωρία τού τόν περιέμενε την άλλη μέρα, άν δέν τού πήγαινε τά πέντε δολλάρια.

'Ο πατέρας τού Τουαίν έγινε έξο φρενδόν όταν τó άκουσε αούτό.

— Σέ άπειλεις πός θά σέ γυμνάση και θά σέ δείρη! φώναξε. 'Α! τόν άθλο!... 'Ακούς εκεί να θέλη να έκδσει δημοσία και να μαστιγώση τά όπίσθια ενός Κλέμενς! (Αούτό ήταν τó οικογε νιακό τούζ όνομα. Τό Τουαίν είναι ψευδώνυμο). Πάρε, παιδί μου, τά πέντε δολλάρια να τού τα δώσης γιά ν' άποφύγη τόν έξευτελισμό. 'Όπόσο όμως γιά να μήν σου ξανάρθη ή έπιθμία να κάνει άταξία και να μάς έκδσης στό μέλλον σέ παρόμοιο κίνδυνο, θά σου δώσω εγώ τó έξλο που δέν θά σου δώση ό δάσκαλος σου.

Και χωρίς να γάση καιρό, άρπαξε τόν μικρό Μάρκ και τόν έδωσε άλλήλητα!...

'Όταν τελείωσε ή πατριική τιμωρία, ό Τουαίν κάθησε σέ μία γωνιά και μέ την συνηθισμένη του πρακτικότητά άρχισε να κάνει διάφορες σκέψεις.

τά τους. Μαζύ μέ τούς άλλους πήγε κ' ένας Τυδρκος κτηματίας άπ' τó Λαγαβία τής 'Ηραίας, Ραστέμης λεγομένος. 'Ο Ραστέμης μόλις είδα τά κερφάλια τά γυώρια, μά δέν είπες σέ κανένα τó μυστικό. Φεύγοντας μολαταυτά άπ' τó μέρος που τάχαν έκδσει ψήφισες:

— Καίρμε Ρόδη!... Καίρμε Τσαεζαρόνη!... 'Έτσι μαθεύτηκε τó μυστικό και κατέβαλαν πολλές ένέργειες ό Δημητράκης Πλαπούτας κ' ό Νικητάρας γιά να γλυτώσουν!...

Γέρος παιά ό Κόλιας όταν έξεραγή ή 'Επανάστασις, βλόγησε τά παιδιά του, πουφραγαν γιά να πάν να άγωνισθόν κατά τού τυράννου. 'Υστερα άνέβηκε σ' ένα φορετό και τόν μετέφρασε έξω απ' την Τριπόλη, όπου βρόσκονταν ό Κολοκοτρώνης. 'Έκει έδινε στόν πολυαγαπητό του Θεοδωράκη πολύτιμες συμβουλές σχετικές μέ την πολιορκία τής πρωτεύουσής τού Μωριά.

Κατόπιν ό Κόλιας γύρισε στήν Παλούσιμα και σύνταξε τή διαθήκη του, που σάεταζε ως σήμερα στα χέρια τών άπογόνων του. Διά τής διαθήκης του ζητούσε συγχρόνως άπό έκδοχους και φίλους, και κούραζε την περιουσία του στά παιδιά του, γνήσια και νόθα. 'Όταν επεδόθηκε στό Μωριά ό 'Ιμβραήμ, ό Κόλιας μετεφέρθη στή μονή τού Προδρόμου, στή Δημητσάνα, όπου και πέθανε στά 1827, σέ βαθύτατο γήρας...

'Ας είναι αινία ή μνήμη τού γυναικού και ήρωικού αούτου πολέμουτου!...

«'Αραγε, σκέφθηκε, τó έξλο που θά μου έώση αθριο ό δάσκαλος άν δέν τού πάη τά πέντε δολλάρια, θάνα χειρότερο άπ' αούτό που μεδδωσε ό μπαμπάς; 'Όχι βέβαια. Τότε;...»

Και κατέληξε στό ακόλουθο πρακτικό συμπέρασμα:

«Δέν είναι προτιμότερο να κρατήσω γιά τόν έαυτό μου τά πέντε δολλάρια που μουδωσε ό μπαμπάς; Βέβαια... Βεβαίωτα!...»

'Εξόσπασε λοιπόν τó πέντε δολλάρια, κιά' άφου τις έφαγε την έκομένη κιά' άπό τó δάσκαλό του, τράβηξε στό πλησιέστερο ζαχαροπλαστείο, όπου παρηγορήθηκε τρώγοντας επί όρας γλυκίσματα!...

'Όπως είπαμε ό Τουαίν ήταν πρακτικώτατος. 'Ότι κ' άν άγόραζε τó επαίρανε προηγουμένως έκί άκριτή όρα. 'Επαίρανε όμως μέ χιούμορ, κιά' έκανε κιά' ατόν τόν πωλητή να ύποκορηί στις άξιώσεως του και τις παρεξενείες του.

Μία μέρα στή Νέα 'Υόρκη μπήκε σ' ένα βιβλιοπωλείο γιά ν' άγοράση τó καινούργιο ρομαντίκο κάποιου συγγραφέως.

- Πόσο έχει; ρώτησε τó βιβλιοπώλη.
- Τέσσερα δολλάρια, κύριε, άποκρίθηκε ό βιβλιοπώλης.
- Πολύ καλά. Τί έκπτωσης κάνετε στούς δημοσιογράφους;
- Σαράντα τοίς εκατόν.
- 'Όραία. 'Εγώ είμαι δημοσιογράφος. Και στούς συγγραφείς τί έκπτωσης κάνετε;
- 'Επίσης σαράντα τοίς εκατό.

— Πολύ όρατα, είμαι και συγγραφέας. Και στοίς έκδοτάς τί έκπτωσης κάνετε;

'Επίσης σαράντα τοίς εκατό.

— Θαυμάσια! άποκρίθηκε ό Τουαίν. Είμαι και έκδοτής. 'Αφαιρέσατε λοιπόν άπ' την άξία τού βιβλίου τις τρεις έκπτώσεις που ύποκορηήκατε και στείλτε μου στό σπίτι τόν λογορισμό. 'Όρίστε τó επισκεπτή ό μου.

Κατάλληκτος και φορηκιωμένος ό βιβλιοπώλης ήταν έτοιμος να βρϊση τόν παράξενο αούτό άγοραστή. Συγκρατήθηκε όμως και τού είπτε ειρωνικά:

— Συγγνώμη, κύριε, άν γίνουιν ή τρεις έκπτώσεις κάνει να πάρτε και όδόντα σέντες ρεστα.

— 'Α! 'Ετσι; Πολύ καλά, τά δέχομαι, άποκρίθηκε ό Τουαίν. Και γιά να μήν κάνετε τόν κόπο να τά στείλτε στό σπίτι, τά παίρνω τούχο άμείσις!... Κιά' άλλως τó χέρι του.

'Ο βιβλιοπώλης που έν τώ μεταξύ είχε ίδη τó επισκεπτήριο άνοίξτε γελώντας τó ταμείο του και μέτρησε στόν

Τουαίν τά όδόντα σέντες.

Κάποτε σέ μία έκθεση τού έδειξαν τó άγαλματάκι μάς γυναικός που έτραχε.

— Δέν είναι καθόλου πιθανοφανής ή παράστασις αούτή, παρετήρησε ό Τουαίν, γατί ή νέα δέν έχει άφρους στό στόμα της. 'Εγώ τούλάχιστον δέν έχω ίδη ποτέ μου φοράδα να τρέχη, χωρίς να βγάη άφρους άπό τó στόμα της!...

'Ο Τουαίν έφρασε, ως γνωστόν σέ βαθύτατο γήρας, ήταν δέ πάντοτε ροδαλός και άκμαίος. 'Όταν τόν ρωτούσαν ποδ όρειλετο ή μακροσπία του, έδινε την ακόλουθη συνταγή:

«Πηγαίνω στό κρεβάτι μου και πλαγιάζω τó πρωί όταν δέν έχει σηκαθή ακόμη κανένας που να μπορηί να μου κρατήση συντροφιά. Σεις όχτω τó πρωί τρώω ψωμί μέ κερφ και ως τις έφρά τó βράδυ δέν βάζω ουτε μπουκιά στό στόμα μου. Αούτό μου κάνει καλό. Δέν έχω ποτέ στη ζωή μου ουτε τόν παρηκρόν πονοκώφαλο. 'Η μόνη μου κατάχρηση είναι ό κελνώς. 'Αποφεύγω να κλπινίζω... δσο τούγαρά συγχρόνως! Δέν κλπινίζω όταν... κοιμώμαι! Δέν άφνω τó τούγαρό άπ' τó στόμα μου όταν είμαι ζύπνιος. 'Όσον άφορά τó ποιό έχω ως άρχην να κρατά συντροφιά στούς άλλους χωρίς να πάω και πολύ. Πουθενά άλλου δέν έχω κάνει κατάχρησι παρά μόνο στόν όνο. Αούτός ή συνήθειός μου μου έπροστάτευσαν μέχρι σήμερα τή ζωή και την ύγεια μου.»

Κάποτε που ό Τουαίν βρισκόταν στην έξοχη διάβαση σέ μία έφημερίδα τής Νέας 'Υόρκης τόν είδουε τού θανάτου του και μία μακροσκελή νεκρολογία. Χωρίς να θυμώση καθόλου, πήγε στό τηλεγραφείο κ' έστειλε στόν διευθυντή της έφημερίδος τó έξης τηλεγράφημα:

«Νομίζω ότι ή είδησις σας περϊ θανάτου μου είναι κάπως ύπερβολική. 'Οπωσδήποτε θά κάνω κιά' εγώ έφρανες γιά να έξακριβώσω άν ή είδησις είναι άκριβής!... Μάρκ Τουαίν.»

'Ο δάσκαλος τόν άρπαζε, τού κατέβαζε τά παντελόνια κιά'...